

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2085/2015
20.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиле Ј.С.В., адвоката из К., коју заступа Ж.Л., адвокат из К., против туженог ПД Ц. ЕД Е. из К., кога заступа Р.К., адвокат из К., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 81/15 од 17.03.2015. године, у седници одржаној 20.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 81/15 од 17.03.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 81/15 од 17.03.2015. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 1641/14 од 03.10.2014. године, у ставу првом и трећем изреке, којима је делимично одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Крагујевцу Ив 239/14 од 19.03.2014. године, а тужени обавезан да тужилци исплати 9.809.958,97 динара, по доспелости по рачунима ближе означеним у изреци и накнади јој трошкове поступка од 344.520,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију на основу члана 403. и члана 404. ЗПП, из разлога предвиђених чланом 407. тачка 3. И 4. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је као адвокат марта 2012. године, са туженим закључила усмени уговор о заступању пред Основним судом у Крагујевцу, Привредним судом и у поступцима пред извршитељима у предметима везаним за потраживања које тужени има према дужницима. Тужила је адвокатске послове обављала по основу појединачних пуномоћја која је потписао И.Р. за сваки појединачни предмет, уз уговорену награду која се обрачунава по АТ. По постигнутом договору, тужила је фактурисала извршене услуге по обављеном послу, па је прве фактуре доставила туженом у јануару 2013. године. У септембру 2013. године, тужени је опозвао издата пуномоћја, чиме је раскинуо усмени уговор а тужила му је вратила предмете и доставила обрачун награде и накнаде трошкова за до тада извршене радње (фактуре). Укупан дуг за пружене адвокатске услуге по достављеним фактурама износио је 9.876.030,00 динара, а по извршеном вештачењу, на које тужени није приговорио, потраживање је смањено на 9.809.958,97 динара. По подношењу предлога за извршење тужени је вршио плаћање дуга тужили, а утврђено је да је постојао договор да у случају раскида уговора услуге буду плаћене у року од 60 дана од момента раскида уговора.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови одржали на снази решење о извршењу Основног суда у Крагујевцу Ив 239/14 од 19.03.2014. године, а туженог обавезали да тужили исплати износ од 9.809.958,97 динара, са припадајућом законском затезном каматом.

Тужена страна која је једнострано раскинула уговор о пружању адвокатских услуга, дужна је да испуни новчану обавезу (плаћање награде за обављени рад) по члану 23. Закона о адвокатури и члана 262. у вези чл.17. Закона о облигационим односима.

Како се ревизијом не доводи у сумњу правилност побијане другостепене пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**